



## «SEMPRE HE ESTAT UN JUGADOR AMB CARÀCTER»

# JOAN CARLES, ENTRENADOR DE L'IGUALADA HOQUEI CLUB

ENTREVISTA DE MANEL BURON

El brasiler Romario de Souza, el búlgar Hristo Stòitxkov, el francès Eric Cantona i el colombià René Higuita van ser grans futbolistes internacionals. El rus Viatxeslav Ekimov, l'italià Andrea Tafi i l'alemany Udo Bolts van ser grans ciclistes. Mike Tyson va ser un dels grans boxejadors mundials. El català Dani Plaza va ser el primer atleta a aconseguir una medalla d'or en uns Jocs Olímpics als 20 quilòmetres marxa a Barcelona 92, l'italià Alberto Tomba un dels millors esquiadors del món i el suec Stefan Edberg un dels millors jugadors de tennis.

Tots aquests grans esportistes i molts d'altres tenen en comú que van néixer l'any 1966, curiosament el mateix any que a Igualada també ho feia Joan Carles i Colàs, un dels millors jugadors d'hoquei patins de casa nostra. Així i tot, la majoria d'èxits esportius els va aconseguir lluny de les Comes.

Va començar a jugar a hoquei als cinc o sis anys, perquè el seu germà Josep —nou anys més gran— era el seu gran ídol. Joan Carles desprèn emoció i nostàlgia recordant que la primera vegada que va anar a patinar al velòdrom —on ara hi ha l'IES Joan Mercader— era un dissabte a la tarda i era una activitat pròpia de principis dels anys 70 i recorda com si fos ahir mateix que Josep Estruch, que més tard seria entrenador de l'Igualada HC, era un dels monitors que s'encarregaven d'ensenyar a aquests joves com el Joan a patinar i posteriorment a jugar a hoquei patins.

—I després del primer contacte, com va continuar la teva relació amb el patinatge i l'hoquei?

—No pertanyíem a cap club. Jo estudiava als escolapis i només érem tres o quatre que patinàvem i vam fer un equip conjuntament amb nois dels Maristes. Tot i que en futbol sala hi havia una gran rivalitat i cadascú defensava els seus colors, després jugàvem plegats a hoquei. I això fins a la categoria infantil, en què ja vam formar part de l'Igualada HC. Recordo que de petits ens passàvem moltes hores al velòdrom entrenant amb els infantils, els juvenils i el primer equip: vam fer-hi grans amistats i en tinc un molt bon record.

—Abans no hi havia pavellons coberts, feia fred, les condicions no eren tan bones com ara...

—Era un altre món i és el reflex de la vida, on tot ha canviat molt i ha evolucionat. Entre tots els qui en aquells moments estàvem a l'entorn de l'hoquei a Igualada, puc dir que em sento un privilegiat de tot el que vam passar junts i en aquelles condicions. Són aspectes i situacions que et marquen i t'ensenyen molts valors de la vida als quals potser ara no es dona tanta importància, i en canvi en tenen molta.

—El sacrifici per intentar millorar et va portar a entrenar moltes hores en solitari al velòdrom. Avui dia això no passa sovint...

—Jo ho feia en aquella edat, a partir dels catorze o quinze, primer de tot perquè m'agrada. Tenia una passió molt gran per l'hoquei,

gaudia no només jugant sinó pintant el meu vestidor, arrencant herbes dolentes que hi havia al velòdrom perquè la gent que venia el dissabte ho veiés tot ben arreglat i mil anècdotes que moltes vegades expliquem als més menuts, amb l'Anicet Subirana al capdavant. Em sento un privilegiat d'haver viscut tota aquella sèrie d'obstacles i que fóssim capaços de superar-los per poder arribar a practicar el nostre esport. Abans feia molt més fred, estàvem a l'aire lliure i això vol dir aguantar la pluja, la neu. Recordo de petit que el Joan Mir treballava a la Seat davant del Canaletes; eren les set de la tarda, ens tocava entrenar i estàvem al velòdrom i era el nostre entrenador i no arribava. Marxàvem caminant fins a la Seat per dir-li: «Joan, que no véns a entrenar?», i llavors ens pujava en el seu 124. Ell devia pensar: «Què hi fa un marrec de vuit anys aquí?». Doncs això, com altres anècdotes com ara les moltes hores que dedicava a entrenar de manera individual, ho feia perquè m'agradava. Si tenia un moment anava al velòdrom a entrenar i els meus pares ja sabien que, si no era a casa, doncs és que era allà. Venien a buscar-me i em renyaven perquè m'estava fins tan tard al velòdrom. Era un altre món: l'altre dia comentava als jugadors de l'Igualada que als vestidors ens dutxàvem amb xancleres perquè el terra era arenós i es desfeia amb l'aigua i només el primer tenia aigua un xic calenta i la resta ens dutxàvem amb aigua freda perquè el dipòsit era de només 30 litres. Tots aquells que ara ens retrobem els dimarts entrenant amb els veterans, ho parlem, i això té un valor molt gran.

**—Tot i ser molt jove, el FC Barcelona es va fixar en tu. Com va anar?**

—Jo vaig començar a jugar a Primera Nacional amb poc més de 14 anys. Llavors van fer una selecció infantil i algú va comentar que a Igualada hi havia un noi que jugava a Primera amb només 14 anys i això va ser la meva gran sort. Això em va permetre poder anar a entrenar amb aquella selecció i em van acompanyar gent d'Igualada com l'Anicet. En aquell moment em va ajudar el fet de

ser escollit, perquè en aquells anys Igualada era molt lluny i el túnel del Bruc encara no estava fet. I, com que vaig anar amb aquesta selecció, el Barça es va fixar en mi, em van dir si podia anar a entrenar amb ells i jo molt content i agraït per l'esforç del meu pare que m'acompanyava i de la meva mare que es quedava sola a casa. A més que el cost dels viatges corria de la nostra part...

**—L'Igualada HC aconsegueix l'ascens a la Divisió d'Honor sense el Joan, però jugues el primer any a la màxima categoria...**

—Vaig venir com a jugador cedit pel Barça i jugant amb només disset anys a la màxima categoria a l'Escola Pia i lluitant per no perdre la categoria amb l'Alonso i el Fèlix Costa com a entrenadors i gaudint amb grans companys com Canet, Ventura, Llorach, Martínez... Després vaig tornar al Barça dues temporades amb el primer equip, i ara valoro que van ser uns anys molt importants perquè poder entrenar amb gent de tanta qualitat segur que em va ajudar molt en la meva progressió. Hi havia grans jugadors amb qui som amics, com l'Enric Torner, en Quim Paül i en Jordi Vilapuig, que a més em van demostrar ser grans persones. Torno novament a l'Igualada HC la temporada 1987-1988, on crec que vam aconseguir quelcom inimaginable en aquells moments: la primera temporada acabem tercers a la lliga i ens classifiquem per primer cop per jugar una competició europea i el segon any vam ser capaços de guanyar la lliga i arribar a la final de la Copa de la CERS en la primera participació. És ben clar que aquell grup de joves érem allà perquè algú va veure en nosaltres alguna cosa destacada i vam ser capaços de plantar cara a grans equips amb grans figures, va ser impressionant. M'ho vaig passar molt bé perquè hi havia una pinya sensacional i el Roc Mestres tenia les seves coses, però era una bona persona i feia molta pinya. I a la directiva està clar que hi havia gent amb molta vista per escollir-nos a nosaltres i als que van fitxar posteriorment.

**—17 d'abril de 1989: l'Igualada HC va fer història a la Corunya guanyant per 5 a 6 el**

**Tojadermo Dominicos i aconseguint el primer títol de lliga que va fer esclatar la ciutat d'alegria. Com ho recordes?**

—Sempre recordaré el Roc amb una de les seves sortides genials: em va agafar per l'espatlla abans d'entrar a Riazor amb el cel tot núvol i em va dir, rient: «Joan, avui farà una pedregada, aquí». I jo li vaig respondre que aviam si era veritat i així va ser. Mirant després aquell partit, penso que vam jugar molt esbojarrats perquè tots érem molt joves, però possiblement també va ser la nostra gran virtut. També recordo que allà a la Corunya va venir molta gent d'Igualada i la celebració va ser sensacional, inoblidable.

**—Tot i guanyar aquell títol i tenir contracte amb l'Igualada, es va confirmar el teu fitxatge pel Liceo...**

—Al desembre d'aquella temporada jo ja havia arribat a un acord amb el Liceo. El primer any va ser molt dur emocionalment per a mi, per l'amistat que tenia amb molta gent de l'Igualada i els hi vaig intentar fer entendre que la passió que jo tinc per l'hoquei em podia permetre trencar el tracte d'un paper i que era dolorós. Però tenia la gran il·lusió de jugar amb el meu ídol, que era el Daniel Martinazzo, al qual ja només li quedaven uns pocs anys de carrera esportiva i això va provocar que marxés. En un inici semblava que no passaria res i després els esdeveniments van portar a una situació en la qual cadascú va defensar els seus interessos.

**—En el Liceo vau guanyar títols, però poc després l'Igualada va continuar la seva progressió meteòrica i va començar a marcar una època molt gloriosa...**

—Dels quatre anys allà, recordo que vam guanyar tres lligues i una l'Igualada i érem els dos grans rivals, perquè el Barça va quedar en un segon terme. Llavors havies de guanyar la lliga per poder jugar la Copa d'Europa i quan ho aconseguia canviava d'equip i havia d'esperar per jugar la màxima competició continental. Et puc dir que no vaig marxar al Liceo per l'afany de guanyar títols, tot i que sóc un guanyador nat.

**—S'acaba l'etapa a la Corunya després de quatre anys i fitxes pel Barça, tot i que podies haver tornat a l'Igualada...**

—A mi se'm planteja l'oportunitat de fitxar pel Barça i l'Igualada es va assabentar que no continuaria a la Corunya i vam estar parlant amb gent amb qui uns anys enrere no havíem estat d'acord amb el que havia passat. No vaig tornar a l'Igualada tot i estar en la seva època més daurada, sinó que vaig preferir afrontar un nou repte amb el Barça. Perquè la gent no sap que quan vaig marxar de l'Igualada al Liceo, una setmana després d'haver signat amb l'equip galleg, em va trucar el Barça. El mateix Barça va insistir a fitxar-me dos cops més mentre era al Liceo i llavors recordo que, en el mateix desplaçament a la Corunya per parlar amb el Barça, els dirigents de l'Igualada també van aprofitar per parlar amb mi. Els vaig escoltar, però el Barça volia que fos el revulsiu per encetar un nou projecte per tornar a fer un equip campió. M'agraden els reptes i vaig acceptar, i això que l'Igualada estava vivint els seus millors anys. A més, amb 27 anys, el Barça m'oferia cinc anys de contracte que van acabar sent sis amb una gran experiència. Bé, el darrer any al Barça sense jugar va ser molt dur, però també són coses que t'ensenyen.

**—Després d'aquesta etapa al Barça, i ja en els darrers anys de la teva carrera esportiva, semblava que podies haver acabat a l'Igualada, que és on vas començar. Però el destí va ser Lleida...**

—En aquell moment no hi va haver cap moviment per part de l'Igualada de poder tornar i acabar la meua etapa de jugador a casa. M'hagués agradat molt, però no hi va haver cap intent. Vaig tenir moltes i bones opcions d'anar a molts clubs. Tot i que, esportivament parlant, el darrer any havia estat molt dolent, el Barça com a entitat es va portar molt bé i em van premiar amb molts detalls. Però a més a més, sense que a Lleida ho sabessin, em van dir que estaria molt bé promoure l'hoquei a una capital, tot i ser conscients que llavors l'equip estava a la Primera Nacional.

El Barça em va dir que si anava a Lleida ells em pagarien la fitxa el primer any i es podria encetar un bon projecte per mirar de fer pujar l'equip. Em va agradar més això que anar a altres clubs a intentar guanyar títols. Tot i que recordo que el primer dia que vaig anar a Lleida vaig tornar plorant, pensant: «On t'has ficat?». En aquells moments la situació a Lleida era molt baixa, però amb il·lusió, ganes, molta gent i bons companys vam aconseguir tirar-ho amunt, i aquella temporada a Primera Nacional vaig gaudir com un nen petit. Tothom s'ha d'il·lusionar amb el que té, i si és Primera o OK Lliga donar el màxim.

**—Pugeu de categoria i a Lleida es viuen els millors anys de la seva història, coincidint amb els teus darrers anys com a jugador en actiu...**

—Sempre he estat un jugador amb caràcter i intentava contagiar als companys un esperit de lluita, treball i sacrifici i respectar sempre els companys i els tècnics. Molt content d'haver encetat aquell projecte i consolidar-lo en la màxima categoria per a una ciutat com Lleida...

**—Vas penjar els patins i continues a Lleida, però ara com a tècnic, entrenant els que fins fa quatre dies eren els teus companys....**

—El canvi va ser un xic complicat, però en el meu cas jo vaig jugar fins als 37 anys i aquell respecte que necessita un entrenador jo crec que ja hi era per motius d'edat, perquè la majoria eren jugadors molt més joves. Fins i tot jo ja no sortia a sopar amb els joves de 20 o 25. Com a tècnic, els respectava com a persones i els exigia com a esportistes. I anava adquirint experiència...

**—Com recordes els teus inicis com a entrenador a Lleida?**

—La primera temporada hi va haver canvis a la directiva i Frederic Florensa, el nou president, es va trobar el club buit i va demanar a tothom fer un esforç econòmic cobrant només el seixanta per cent del que teníem signat. Tothom hi va estar d'acord i vam fer una gran temporada, però els problemes econòmics van propiciar que tots els jugadors que finalitzaven contracte marxessin i la

segona temporada hi hagués un equip molt jove. En els dos darrers mesos de lliga, i en un intent de buscar un revulsiu ja que lluitàvem per la salvació, em van demanar tornar a posar-me els patins, i no els podia dir que no. És que a Lleida no hi havia base, no hi havia diners per fitxar i semblava l'única alternativa viable. La tercera temporada com a tècnic a la Primera Nacional vam ser capaços de pujar a l'OK Lliga amb un equip jove que va fer pinya i va donar un rendiment sensacional. I aquesta temporada passada, seguint la mateixa línia, l'equip s'ha consolidat a l'OK Lliga amb un dels pressupostos més baixos.

**—Fa dos anys, quan el Lleida va baixar a Primera Nacional, vas tenir els primers contactes per venir a l'Igualada, però vas decidir continuar al Lleida....**

—Aquella vegada no hi va haver acord, perquè era el moment més baix del Lleida i ells confiaven molt en mi. Al Frederic li vaig dir que no aniria a Igualada i es va quedar sorprès, com també tots els mitjans de comunicació de Lleida. Vam convocar una roda de premsa per dir que continuava a Lleida quan tots esperaven que diria tot el contrari. Sóc una persona que és molt amiga dels seus amics i no els podia fallar en una situació tan delicada.

**—¿I per què ara sí que vas acceptar el repté d'entrenar l'Igualada i tornar al teu equip, divuit anys després?**

—El fet que el Lleida es mantingués a l'OK Lliga va jugar a favor de l'Igualada, tot i que a Lleida eren conscients que tard o d'hora jo acabaria aquí, a casa. Un altre aspecte per acceptar aquest nou repté és que, entre jugador i entrenador, ja portava vuit anys a Lleida i a vegades necessites un canvi. A més, a un gran club com l'Igualada no li podia dir que no per segona vegada. Crec que ara també estic més preparat per afrontar-ho, sóc millor entrenador que fa dos anys, però no sé si el millor entrenador que necessita l'Igualada. Això s'haurà de demostrar. Però em noto molt segur en moltes coses.

—**Les directrius del Joan per arribar a fer un equip competitiu per on passen...**

—No podem estar vivint dels anys de glòria. Ens hem de fixar en el present, perquè tot evoluciona. Aquell hoquei era un altre hoquei i eren unes altres persones, els rivals són uns altres rivals. Tothom és més professional i no hi ha tantes diferències i el Lleida de torn, amb quatre nens, et pot guanyar. La il·lusió, el sacrifici, la preparació física i tècnica, tots els equips els tenen. Els grans rivals com Barça, Reus i Vic també han fet les coses molt bé i hi ha molta igualtat. Nosaltres hem de ser molt humils, començar de zero, no hem de mirar més enllà del primer partit i intentar guanyar-lo. Si no es possible, ja anirem pel segon. Qualsevol petit detall mimar-lo al màxim, perquè tot és necessari. Jo ja els he dit als jugadors que hem de ser molts humils, respectar-nos molt i fer equip, i que amb el nom *Igualada* no es guanyen els partits. Als socis i afeccionats fer-los protagonistes i tots empènyer en la mateixa direcció. Els jugadors joves que arriben nous també aportaran aire fresc, a més de les ganes i la il·lusió de poder triomfar en un gran club. Els que ja hi eren m'han fet arribar les seves ganes de començar la temporada. I, dins del treball i el sacrifici que haurem de fer, intentar passar-ho el més bé possible.

—**Humilitat, treball, sacrifici són els grans eixos. Les expectatives esportives han de ser lluitar per estar entre els vuit primers?**

—Hem de ser objectius. Jo crec que tenim el nivell per poder fer això, si ho fem bé; si no ho fem bé, qui sap si quedarem per sota del vuitè classificat. Jo vull transmetre als jugadors que hem de ser l'equip més físic, l'equip amb més il·lusió i l'equip que té més ganes de guanyar. Si fem tot això, trobarem dues classificacions depenent de si la bola entra o no. Hi haurà la classificació dels punts i la classificació de les sensacions. A mi m'agrada més la de les sensacions, perquè el treball diari a la llarga dona els seus fruits. Sóc l'entrenador però també vull ser l'amic, em sento part del club, pateixo pels nens, i per ser un gran

club no només hem de ser un bon primer equip, sinó que hem de tenir una gran base. S'ha de ser crítics amb nosaltres mateixos sempre, si volem ser els millors.

—**El futur...**

—Fa molts anys que hi ha Igualada Hoquei Club, hi ha molta gent involucrada en aquest món, grans i petits. S'ha d'aconseguir que tots plegats, en tots els equips i en tota l'entitat, estiguem il·lusionats i que tots ajudem a fer més gran aquest club que representa una ciutat.

—**L'evolució de l'hoquei en els darrers anys ha estat clara i s'ha passat d'un joc més tècnic a un de més físic. Possiblement ara no destaca tant el talent individual...**

—És ben clar que els jugadors més tècnics ara llueixen menys que fa uns quants anys, però no només perquè l'esport sigui més físic. Ara l'hoquei és molt físic i molt tècnic. Abans la gent entrenava els dimarts i els dijous, i ja estava. I el jugador que tenia aquelles qualitats innates sobresortia molt més de la resta i tampoc no hi havia tanta tàctica. No hi havia sistemes, i la defensa era cadascú el seu o un quadre. I atacant era el que sortís. Això ha evolucionat tant que un jugador d'ara, en aquella època, seria un megacrac. Ara hi ha molt nivell, molta tàctica individual i col·lectiva i molt estudi dels rivals, i els equips teòricament petits busquen les maneres de poder parar el més gran, més que no pas crear joc. Ara s'ha de pensar més i s'ha de ser més llest.

—**Suïssa, sotscampiona del món no fa pas gaire, després d'eliminar Portugal en quarts de final i Argentina en semifinals. Com veus l'hoquei europeu i mundial?**

—Crec que és bo que Suïssa sigui sotscampió del món, però hagués estat molt bé que Portugal i Argentina haguessin estat més bé. El que sí que considero important és que no hi va haver resultats molt escandalosos de més de vuit gols de diferència. Aquestes seleccions que estaven en un segon terme, han arribat tard i intenten estar al mateix nivell, i tampoc ja no entrenen només

dos cops a la setmana. França, Angola, Xile han demostrat bona tècnica i Portugal i Argentina, tot i tenir jugadors individualment de molta qualitat, han quedat enrere com a equip. La meua opinió és que a la selecció hi han d'anar els millors i Itàlia ha fet un canvi generacional radical i hauria estat millor fer-ho de manera progressiva, perquè els més joves aprenguin dels més veterans. I en això crec que es van equivocar en posar-los tots nous, i no hi havia un parell o tres de veterans per marcar la pauta.

**—El teu ideal de l'hoquei, ¿com hauria de ser, ara que es parla d'introduir noves normes per fer-lo més atractiu i intentant afavorir els equips constructius...?**

—Jo tinc molt clar que les porteries han de ser un metre més amples. Això provocaria que el xut exterior fos més perillós. Si és així, l'equip que defensa s'ha d'obrir per tapar xuts i es crearien més espais per poder entrenar jugades. Si les porteries són més grans, hi haurà molt més gols i hauríem de superar els 15 gols per equip o fer marcadors d'handbol, com ara 20 a 25. Perquè sóc de l'opinió que hem de protegir els àrbitres i això vol dir simplificar algunes normes. Hem d'aconseguir que l'hoquei sigui més tècnic i protegir el jugador creador, i això es podria fer amb faltes personals que, acumulades en un nombre determinat, et permetessin tirar faltes directes a partir d'un nombre concret de faltes d'equip. D'aquesta manera, els àrbitres no estarien tan angoixats per si xiulen una falta o un penal en un partit que acabarà 3 a 2 o en un altre que pot acabar 19 a 16. En el handbol, et xiulen un penal que no ho és i no passa res, perquè se'n xiulen molts. I penso sincerament que l'hoquei hem d'anar cap a aquí.

**—Hi ha una comissió tècnica europea que està treballant unes noves normes que al novembre es volen aprovar a Xile, com ara jugar amb superioritat numèrica si un jugador és expulsat amb blava, o les faltes personals, els llançaments de penals i de faltes directes. Com ho veus?**

—El fet de jugar amb inferioritat no m'agrada, perquè pot incidir en el resultat, ja que continuarem jugant amb les mateixes porteries. La resta de normes que es volen canviar em semblen positives, però la porteria, com deia abans, ha de ser molt més gran. Tots els entrenadors sènior i de totes les categories busquem porters que facin 190 centímetres d'alçada per tapar tota la porteria. En els contraatacs amb porteries més grans es veurien més gols i més detalls de qualitat tècnica. A mi m'agrada l'espectacle...

**MANEL BURON I PEÑALBA** (Igualeda, 1969) treballa des de fa 15 anys a Ràdio Igualada, on és el responsable dels esports, i actualment és el responsable de premsa de la Federació Catalana de Patinatge. Va començar col·laborant a la revista *Vida...* (1985-1987) i al bisetmanari *Igualeda* (1987-1993). També va col·laborar a RCE i RNE a Igualada (1986-1990). Entre el setembre de 1991 i el juny del 1992 va treballar a Televisió Igualada. Va ser cap d'esports de l'edició Anoia de *Regió 7* (1994-1997) i després va continuar com a redactor fins al passat mes de maig, en què va deslligar-se del diari.

